

COO
BOO

Cesta za štěstím

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenn Bennettová

Cesta za štěstím – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

CESTA ZA
ŠTĚSTÍM

Jenn Bennettová
CESTA ZA
ŠTĚSTÍM

COO
BOO

Přeložily Hana Netušilová a Kristýna Vítková

CHASING LUCKY

Text copyright © 2020 by Jenn Bennett

Translation © Hana Netušilová a Kristýna Vítková, 2022

Cover © Shutterstock.com, Kamila Flonerová

ISBN tištěné verze 978-80-566-1806-6

ISBN e-knihy 978-80-766-1489-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-766-1490-1 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-766-1488-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Všem knihkupcům, které jsem milovala.

VÍTEJTE V BEAUTY: Tato cedule napodobující koloniální styl přivítá návštěvníky malého přímořského městečka Beauty ve státě Rhode Island. Oblíbené letovisko a historické přístaviště v narragansettské zátocě přitahuje zámožné novoanglické rekreanty. (*Soukromý archiv/Josephine Saint-Martinová*)

1

Únor

V naší rodině od nepaměti panuje víra, že všechny ženy z rodu Saint-Martinů trpí prokletím lásky. Jsou odsouzeny k nešťastným vztahům a nevyhnutelně skončí v bídném osamění. Podle všeho některá z mých novoanglických prapraprababiček v dávných dobách rozhněvala sousedku – haló, jaké překvápko –, která pak zaplatila vesnické vědmě, aby nás proklela. *Všechny*. Generaci za generací. Něco ve smyslu: *Žádná z vás již nikdy nenalezne svůj šťastný konec, tak se staň, užijte si zlomená srdce*.

Je mi sedmnáct a nikdy jsem neměla kluka. Jenom jednoho opravdového kamaráda, ale to už je pěkně dávno. Takže jsem neměla šanci tu kletbu osobně otestovat. A i když je moje rodina až směšně pověřivá, všechno špatný, co nás potkalo, se dá přičíst hromadě bizarních sérií nešťastných náhod. Přestěhovat se zpátky na místo původní kletby není konec světa, ať si máma říká, co chce.

A právě teď stojím před městskou cedulí Beauty a dělám fotku jako vždycky, když se přesouváme na nový místo. Ignoruju mámi- no iracionální *Ach, běda!* a radši se soustředím na to, co pro mě ta značka představuje – moji budoucnost.

Víte, hodně se s mámou stěhujeme. A když říkám „hodně“, myslím tím sedmkrát za posledních pět let... sedm různých měst tam a zpátky po východním pobřeží. Jsme profíci. Dokážeme odkudkoli vypadnout rychleji než mafián, který dostal hlášku, že po něm jdou poldové.

Jedno místo jako druhý, takže vám po nějaký době začnou připadat stejný.

Až na Beauty.

Tady se odehrály všechny důležité věci v mém životě. Tady jsem se narodila – je to rodný město každé ženy z rodu Saint-Martinů už od dob toho pitomého prokletí lásky. Tady jsme s mámou žily až do mých dvanácti a tady snad příští rok dokončím střední školu (klepu na dřevo).

Alé co je nejdůležitější, pokud věci půjdou podle mých představ, tady se taky změní můj život. Monumentálně. Mám obrovský plány do budoucna a všechny začínají u téhle cedule, právě tady. Ostatní si možná přečtou „Vítejte v Beauty“, ale já vidím:

Aboj, Josie Saint-Martinová. Vítej na začátku svého života.

„Mrzne tu, fotovoku,“ volá máma ze stěhovací dodávky zaparkovaný u krajnice. Naše vlastní auto, žvýkačkově růžový VW Brouk z roku 1980 s příliš mnoha najetými kilometry známý jako Růžový panter, je zaháknutý vzadu za dodávkou. „Nefotilas to náhodou už jednou? Zapomeň na tradici. Nikam ti neuteče. Vyfotíš si to pozdějc.“

„Nehoň mě, ženská,“ křiknu na ni zpátky, nasadím kryt na svůj staříčkový foťák Nikon F3 a uložím ho do koženého pouzdra, co mi visí kolem krku. Jasně, fotka městský cedule je tradice, ale mojí uměleckou vizí je fotografovat různé značky. Někdo má rád krajiny nebo lidi nebo zvířata, ale já mám v oblibě billboardy, kostelní vývěsky s nabubřelými biblickými citáty, kýčovitý neonový poutače jídelen nebo značky s názvy ulic provrtaný kulka-ma. Všechny vyprávějí nějaký příběh. Několika slovy toho říkají tolik.

Ale v jedné věci má máma pravdu. Na rozdíl od lidí jsou značky vždycky na svém místě, čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu a čekají, až si je vyfotíte. Nemusíte jim psát esemesky, jestli přijdou domů na večeři. A nemusíte se vztekat nebo být zklamaní, když vám odpoví, abyste na ně nečekali, v klidu si objednali jídlo a najedli se. Na značky je spoleh.

Vlezu zpátky do dodávky, a když si zapínám bezpečnostní pás, mám se v očích mihne zřídka emoce. Právě teď se jí zračí ve tváři cosi, co byste s klidem nazvali pravým opakem nadšení. Její nálada ze stěhování do Beauty začala někde u lehkého stresu, cestou sem přerostla ve šířavou úzkost a teď to vypadá, že je k smrti vyděšená.

A Winona Saint-Martinová se jen tak něčeho nelekne, takže mě to nutí přemýšlet, jestli tu na nás nečeká něco velkého, o čem se mi zapomněla zmínit. Zase.

Ať je to, co chce, musí to být špatný. Horší než starý rodinný historik o prokletí lásky.

„Vážně mě začínáš děsit,“ prohodím. „Proč jsi tak nervózní, že se stěhujeme zpátky?“ Protože důvod, kvůli kterému jsme v mých dvanácti vypadly, je dočasně pryč. Hlava rodu Saint-Martinů, babi Diedre. Její matka. Tenkrát před lety se příšerně pohádaly. Křik. Slzy. Volala se policie. Obrovský drama a částečně kvůli mně. Od té doby se usmířily... jakž takž? Ale kdykoli jsme přijely na návštěvu, a nikdy to nebylo na víc než dva dny, vždycky vládla napjatá atmosféra.

Naše rodina je tak trochu bláznivá.

Máma roztržitě téká pohledem a jako obvykle mě neposlouchá. „Sakra. Myslím, že támhle šla jedna z babiččiných kamarádek,“ sdělí mi s očima upřenými do zpeřitého zrcátka. „Určitě už žhaví telefon a obvolává půlku města, aby je varovala, že Diedřina zhýralá dcera překročila hranice obce.“

„Jsi paranoidní. Babička by tě tak nikdy nenazvala.“ Nejspíš. Šance je padesát na padesát.

Máma si odfrkne. „Ach, to naivní mládí! Buď ráda, že jsem tě před tou starou čarodějnici posledních pár let chránila. Díkybohu za Mongolsko.“

„*Za Nepál.* Víš, že babi je v Nepálu.“

Babička a mámina starší sestra Franny se přidaly k Mírovým sborům a minulý týden odletěly do Nepálu učit angličtinu. Babi se prostě jen tak sebrala, dočasně se vzdala malého nezávislého knihkupectví, který je v naší rodině už celý generace, a předala klíče mámě – člověku, kterému by nesvěřila ani donést dopis na poštu, natož vést celý obchod. A mezi námi a tímhle výhodně vyhandlovaným stěhovákem, máma není tak úplně tou nejdůvěryhodnější osobou na světě.

Což je důvod, proč všechny naprosto šokovalo, když babi a teta Franny odjely s tím, že to tady máme na starost. V současnosti hlídá knihkupectví dcera tety Franny, moje devatenáctiletá sestřenice Evie, která bude mezi přednáškami pomáhat za kasou. A zároveň s námi bude taky bydlet v babičině bytě nad obchodem.

„Nemáš důvod být nervózní. Babi je i s tetou Franny pryč. Můžeš začít v Beauty s čistým štítem...“

„O tom si nech zdát, zlato.“ Máma se začne přehrabovat v kabelce a hledá rudou rtěnku. Zářivý rty a špičatý brýle ve tvaru kočičích očí jsou dvě věci, bez kterých by ani po smrti nevylezla z domu. „Nemáš ponětí, do čeho jdeme. Bylo ti dvanáct, když jsme z týhle mizerný a prokletý vesnice vypadly. Nepamatuješ si, jaký to tu je. Beauty je pro někoho jako my černá díra plná zmijí, Josie.“

„Tak jim nedávej důvod k pomlouvám.“

„Co má *toble* znamenat?“

Pevně sevřou foťák. „Ty víš co.“ Klidně z toho obviňujte tu hloupou kletbu, jestli chcete, ale moje mladá a nezadaná máma nikdy neměla žádnou dlouhodobou známost. Nikdy si nepřivedla nikoho domů. Ale swajpuje doprava a na rande chodí... často. Kdysi jsem se to snažila sledovat a počítat, ale časem to začalo být pěkně

depresivní. Jasně, nežijeme v jedenáctém století ve feudální Francii. Víím, že ženy můžou a taky by měly mít sexuální život podle svého gusta. Jenže tady se bavíme o mojí mámě a mně je jasný, že není šťastná. A nesmíme zapomínat na všechny ty lži. Pokud to není zase tak velký problém, proč o tom lže?

Jestli začnu mít s potíže s důvěrou, tak přesně kvůli tomu.

Každopádně nepřímou slíbila, že až se přestěhujeme do Beauty, ty nezávazný schůzky s chlapama ze seznámk omezí. Ne, že bychom to *přímou* probíraly, protože my se o ničem nepříjemným za žádných okolností nebavíme, takže to nebyl skutečný slib. Ale její mlčenlivý přikývnutí znamenalo: *„Nebudu spát s každým v tomhle malým městečku, kde nás všichni znají a klepy jsou místní měna.“* Odpověděla jsem taky kývnutím, který říkalo: *„Bezva, ale beru to jen proto, že už mě unavuje, jak mi pořád lžeš.“*

Řekla bych, že podle toho, jak si právě kouše záděru na palci, jsem tímhle zapovězeným tématem schůzek, který ve skutečnosti nemá, ranila její city. A protože jsem to já, kdo je v naší rodině dospělý, rozhodnu se ji trochu uchlácholit a změnit téma, abychom se nepohádaly, ještě než vůbec dojedeme do města.

„Takže když jsi mě dokonale vyděsila těmi řečmi o zmijích a černých dírách,“ pokusím se o bezstarostný tón, „vážně to tu bude tak špatný?“

„Horší, fotocvoku. Mnohem horší. Ale ještě není pozdě. Můžeme se otočit a jet rovnou zpátky do Pensylvánie.“

Máma už pracovala v každým velkým řetězci knihkupectví na východním pobřeží, a dokonce i v několika úžasných malých obchodech... a v pár totálních dírách. *Knížky za babku* v Pensylvánii, kde právě skončila, patří do té pekelné kategorie.

„Poslala oblastnímu manažerovi e-mailem odkaz na písničku ‚Strčte si tu práci někam‘, vykašlala ses na své zaměstnance a odkráčela středem uprostřed směny,“ připomenou jí.

Nadzvedne koutky. „Dobře, máš pravdu. Pensylvánie je možná technicky vzato tím, čemu se říká spálené mosty. Tak jenom

projedeme městem a zamíříme podél pobřeží do Connecticutu. V Hartfordu se ti líbilo, ne?“

„Až moc vražd, moc draho. Vydržely jsme tam pět měsíců, než nás soudně vystěhovali.“

„Mohly bychom jet víc na jih. Maryland?“

„Nebo bychom mohly zůstat tady v Rhode Islandu a uskutečnit náš plán. Budeme bydlet rok zadarmo v babiččině bytě a ušetříme na Floridu. Je to tvůj sen, vzpomínáš? Palmy a bílý písčiny pláže? Žádný vyhrabávání aut ze sněhu?“

„Palmy a bílý písčiny pláže...“ zamumlá.

„A slíbilas mi, že tu budu moct dokončit střední. Henry říkal...“

„Ach můj bože, Josie. To myslíš vážně? Nezmiňuj se o svém otci, právě když prožívám záchvat paniky.“

„Fajn,“ zavrčím a ochranně obejmu jemné kožené pouzdro s foťákem. Jeden z mála dárků, které jsem od něj dostala. Nikon je nejcennější věc, kterou mám... a příčina většiny sporů, co s mámou vedu. Moji rodiče se poznali na vysoký, když se máma na pár semestrů zapsala na prestižní uměleckou školu. Jemu bylo něco přes třicet a učil tam fotografii, ona byla devatenáctiletá rebelka, která mu stála modelem pro nějaký akty, a jedna věc zkrátka vedla k druhý.

Nejsem si jistá, jaký z toho mám pocit, ale snažím se o tom moc nepřemýšlet.

Nestáli o sebe. Nikdy spolu nežili, natož aby se vzali. A teď je Henry Zabka známý módní fotograf v Los Angeles. Vídám ho každý rok, plus minus. Myslím, že si máma přeje, abych zapoměla na jeho existenci. „Podívej,“ řeknu diplomaticky. „Není důvod k panice. Bude to v pohodě. Není to hnízdo zmijí. Kromě toho, Evie na nás spoléhá. Zůstala tu úplně sama. Podpoř ji. Šetři. Nech mě dokončit školu. A pak můžeš zamířit na Floridu, přesně jak jsi snila.“

„Sama nepojedu.“

Nervózně se uchechtnu a doufám, že si toho nevšimla. „My dvě... Florida... jo. To se rozumí samo sebou.“ Páni, to bylo těsný. Musím být opatrnější.

„Dobře, máš pravdu. Zvládneme to.“ Trochu se uklidní. Kolem nás se začínají objevovat domky se sedlovými střechami a plaňkový ploty. „Koneckonců Beauty je jenom město, ne?“

„Jako každý jiný.“

Až na to, že to není pravda. Ani omylem.

Beauty je divný místo s dlouhou, dramatickou minulostí, která sahá až do dob koloniální Ameriky. Založil ho na konci sedmnáctého století chlápek jménem Zebediáš Summers, který pomohl anglickému králi „odkoupit“ tuto „nemalou“ pobřežní půdu od dvou zneprátených novoanglických indiánských kmenů, Narragansettů a Pektivů. Rozsáhlý lom vysoce kvalitního mramoru na okraji města udělal z anglických osadníků nechutný boháče. A pohlednicově modrý přístav – který se zrovna teď rozpíná za čelním sklem dodávky, jak jedeme po klikatý hlavní cestě kolem pobřeží – později přitáhl další novoanglickou smetánku, která tu v devatenáctém století vybudovala svoje letní sídla a přispěla k tomu, aby se z Beauty stala jedna z nejbohatších komunit v Rhode Islandu.

A protože je to přístavní město, skoro všechno se tu točí kolem lodí. Soukromý jachtařský klub. Každoroční závody. Slavnostní přehlídky lodí... Podél vody se táhne několik kilometrů dlouhá pobřežní cesta zvaná Harborwalk, a jestli máte rádi písčiny pláže a karamely s mořskou solí, najdete je tu taky.

Jenže já mám na Beauty ráda spíš ty praštěné věci. Například to, že se městu od dvacátých let minulého století přezdívá „Škeblův“, protože je tu víc stánků se smaženými mořskými specialitami na osobu než v jakýmkoli jiným novoanglickým městě. (Trhni si, Providence!) Nebo že tu v devatenáctém století žil poměrně slavný americký gotický básník, který je pohřbený na místním historickém hřbitově – tady přichází ta praštěná část – v hrobě jeden z původních historických osadnic, o níž se zjistilo, že *není* čarodějnice, když ji někdejší paranoidní obyvatelé Beauty utopili při jednom z těch božích soudů ve stylu „jestli se neutopí, je to čarodějnice“.

Hřbitovy a bistra s jídlem stranou, bijícím srdcem Beauty je historická přístavní čtvrť. V zapadajícím slunci, zatímco v ulici lemované plynovými pouličními lucernami míváme kočár tažený koňmi, se mi vynořují mlhavý vzpomínky z dětství. Pootevřu okýnko a nadechnu se známého slaného vzduchu. Podél hlavního mola se v zimních kotvištích pohupují plachetnice a turistický obchody kolem pobřeží začínají zavírat. Foukači skla a výrobci svíček se usídlili naproti řadě historických domů, v nichž bydlí rodiny, jejichž děti míří na ty nejprestižnější americké univerzity.

Beauty je úplně jiný svět. Podivná směsice peněz a praštěnosti.

Dojedeme až k jižnímu okraji přístavu a pak dál jednosměrkou pořád ještě dlážděnou žulovými kostkami z osmnáctého století. South Harbor je čtvrť patřící pracující střední třídě. Je to tu hezký. Klidný. Pár obchodů. Přístavní sklady. Ale máma zaparkuje dodávku před tím nejlepším podnikem ze všech.

Před rodinným obchodem Saint-Martinových.

KNIŽNÍ KOUTEK U SIRÉNY NEJSTARŠÍ NEZÁVISLÉ KNIHKUPECTVÍ V NEJMENŠÍM STÁTĚ.

Náš obchod, známý prostě jako „Koutek“, zabírá celé přízemí bílého domu s okny vedoucími k zálivu. Je vedený v Národním registru historických míst, a to kvůli spojitosti s válkou za nezávislost. Soukromé prostory se nachází v patře a byt je přístupný zezadu po vratkém venkovním dřevěném schodišti vedoucím ze tři sta let staré, hrbolatě dlážděné uličky. Bydlely jsme tu s mámou a babičkou až do mých dvanácti, ale protože ty dvě na sebe pokaždý začnou štěkat, když spolu stráví delší čas, během našich krátkých návštěv raději přespáváme u tety Franny. A není to moc často.

Ale i tak. Ten starý obchod vypadá pořád stejně.

Právě tady žily celý generace Saint-Martinů.

V obrovský výloze je vystavená řada knih o lodích a nad zapuštěným vchodem trčí z vodorovný tyče tepaná mořská panna a drží otevřenou knížku.

„Slaná Sally,“ osloví ji máma vesele. Předchozí úzkost už hodila za hlavu. „Prsa neseš pyšně, jako vždycky. Řekla bych, že tu spolu zase na chvíli zkysnem. Alespoň prozatím.“

Otevru dveře a zahálí mě vůně starýho i novýho papíru. Pergamenová zatuchlina. Inkoust. Vydělaná kůže. Pomerančový leštidlo na dřevo. Je to lákavý a novoanglická folková hudba znějící z reproduktorů je povědomá a vtíravá; babi Diedre sbírá tradiční námořnický písničky a místní kramářský balady.

Během války za nezávislost tu býval poštovní úřad a tiskárna – pocházím z dlouhý linie lidí uctívajících tištěné slovo –, která vydávala nejen místní noviny, ale taky buřičský letáky, povzbuzující rebely z našeho koruně loajálního města, aby „povstali proti červenokabátnickým tyranům“. Několik těch letáků visí záramovaných na zdech a původní tiskařský lis z osmnáctého století stojí uprostřed obchodu. Teď se používá jako police k vystavení knih o historii Rhode Islandu.

Vypadá to, že v obchodě nejsou žádní zákazníci. Obejdeme s mámou lis a zamíříme k pultu. Za kasou sedí na židli, která při sebe-menším pohybu hlasitě vrže, devatenáctiletá univerzitní studentka se světle hnědou kůží po afroamerickým otci a dlouhýma nohama po matce. Nos – stejně pihovatý, jako mají všechny ženy Saint-Martinů – má zabořený do brožovaný historický romance s pirátem na obálce.

Evie Saint-Martinová.

„Jenom kreditky. Žádná hotovost. Zavíráme za dvě minuty,“ řekne Evie znuděně zpoza knížky úplně stejným hlasem, jako když v nějakým hororu otvírá dveře starého strašidelného domu vychrtlý komorník. Na pultu se jí kouří z keramického hrnku s čajem jako z osobního difuzéru.

„Potřebuju platit napůl ponožkou plnou dvacetníků a napůl šekem, který vypadá jako vytažený z popelnice,“ ozvu se.

Spustí knížku, až na mě vykouknou zpod hustý ofiny chemicky narovnaných a žehličkou uhlazených vlasů velký oči dramaticky podkreslený linkami v Kleopatřině stylu.

„Sestřenko,“ zaraduje se a zešíroka se usměje. Nakloní se přes pult a pořádně mě obejmě. Přitom málem převrhne stojánek s propiskami s mořskými pannami, vystavený vedle pokladny. Popadne mě za ramena a odtáhne, aby si mě prohlídla. „Vidíš? Tohle je důvod, proč bys měla zveřejňovat víc selfiček. Neměla jsem ponětí, že máš delší vlasy než já. Měla bys mě nechat ti je sestříhat do něčeho zvláštního a krásného,“ prohlásí a oči se jí lesknou jako šílenému vědci.

Evie se stříhá sama. Je milionkrát víc cool než já a podivínka takovým tím strašně skvělým způsobem. Ačkoli se její rodiče stěhovali tam a zpátky mezi Beauty a pár hodin vzdáleným Bostonem, takže nás částečně připravili o společné vyrůstání, vypěstovaly jsme si za posledních pár let kamarádství na dálku.

Jemně do mě štouchne. „Nemůžu uvěřit, že jste tu. Neměly jste dorazit až po setmění?“

„Stáhly jsme si aplikaci, abychom se vyhnuly policejním radarám,“ vysvětluje máma a proklouzne za pult, aby ji taky objala. „Nikdy jsi nežila, dokud jsi nejela ve stěhovací dodávce devadesát v povolený padesátce.“

„Bylo to děsivé,“ informuju sestřenku. „Vážně jsem čekala, že se Růžový panter utrhne a odletí.“

„Jak můžete být s mámou sestry, to je úplná záhada, teto Winono,“ konstatuje Evie a vykoukne za mámu skrz výlohu. „Ehm, víš, že dostaneš pěkně tučnou pokutu, když tu budeš parkovat bez povolení?“

Máma zasténá. „Uf. Beauty. Nic se nezměnilo – dokonce i ta židle za pultem pořád vrže. Co tu k čertu vlastně zase dělám?“

„Šetríš na palmy a bílý písečný pláže,“ připomenu jí.

„A zachraňuješ mě,“ vmísí se Evie. „Babi Diedre tu nechala celý papír instrukcí – výkladní skříň se musí obměňovat každý měsíc

přesně podle jejího seznamu nudných knih, protože Bůh nedopustí, aby se tu něco změnilo. A i když jsem všechno stokrát přepočítávala, v tržbě za poslední dva dny chybí šest dolarů a šedesát šest centů, protože nás pomstychtivý duch města trestá za prodávání lechtivých románů ve městě založeným puritány a jachtařskými fanatiky.“

„Aha! Já to věděla!“ prohlásí máma. „*Zrovna teď* jsem Josie připomínala, že je tohle město postavený přímo na bráně do pekel a všichni místní jsou přísluhovači ďábla.“

Za starým tiskařským lilem zavrže podlaha a přiměje nás všechny zvednout hlavy. Nějaký kluk asi tak v mém věku na nás civí – civí na mě.

Vysoký černý martensky. Černá kožená bunda. Tmavý vlnitý vlasy se mu kroutí kolem obličeje jako mlha kolem pouliční svítilny a spadají přes hustou síť jizev, který z jedny strany protínají jeho tvář a čelo. Chybí mu část obočí. Na ruce mezi palcem a ukazovákem má vytetovanou maličkou kočku.

Na zápěstí ruky, ve který nese knížku, mu visí motorkářská helma se slovy LUCKY 13 vyvedenými parádním písmem na zadní straně. Přimhouří skrz vějíř černých řas oči – nejdřív na pouzdro s foťákem kolem krku, pak na moji tvář.

Zírá na mě, jako bych byla duch jeho mrtvého psa. Jako by ho překvapilo, že mě vidí.

Jako bychom byli staří přátelé... nebo nepřátelé.

Připadá mi, jako by mi právě někdo položil otázku v cizím jazyce a já se snažím přebírat změt slov, slabiku po slabice, a pátrám po významu. *Kdo jsi a co ode mě chceš?*

V žaludku se mi vzedme divný pocit. Najednou mám v hlavě křížovku, prázdná políčka se pomalu plní a mně svítá – svítá – svítá, jak by asi mohla znít tajenka. Protože i když jsem strávila posledních pět let mimo Beauty, dětství jsem prožila tady. A měla jsem tu nejlepšího kamaráda. Neviděla jsem ho od svých dvanácti a jeho dvanácti a...

Ach. Můj. Bože.

Lucky Karras.

Vyrostl. Pěkně. A tím myslím fakt *pěkně*. Jak může být tak velký? Vypadá hrozně... a tak nějak našťvaně. Neřekla bych, že *Ahoj, kamaráde! Co takhle objetí?* by bylo správný přivítání.

Když jsem tenkrát odjela z města, měl na mě strašný vztek. To bylo před pěti lety. A nemohla jsem za to. Určitě už se kvůli tomu nezlobí. Najednou si přeju, abych měla čas si učesat vlasy. Netušila jsem, že sotva vylezu z dodávky, uvidím... Luckyho, verzi 2.0.

Máma samozřejmě ten elektrizující pohled, který se jí odehrává přímo před nosem, nepostřehne. Taky ho nepoznala a je samý žert a falešná lítost. „Ach, pardon. Vás tím samozřejmě nemyslím,“ ujistí ho bezstarostně. „Jsem si jistá, že určitě nejste přísluhovač ďábla.“

„Očividně mě neznáte,“ odpoví chraplavým hlasem, který zní jako kouř a štěrk. Změnil se mu stejně jako tělo. Zmužněl.

„Ale ráda bych vás poznala. Winona Saint-Martinová.“ Podá mu ruku, ale on ji nepřijme.

„Já vím, kdo jste,“ poznamená a krátce ji sjede mrazivým pohledem.

A jak prochází kolem mě, zpomalí a zamumlá: „Ahoj, Josie. Vítej zpátky v bráně do pekel.“

Pak hodí knížku na lis a vyjde z obchodu.

Dlouze a roztřeseně vydechnu.

„Jejda,“ ozve se máma. „Sotva jsem přijela, už odháním zákazníky. Máma by na mě byla pyšná.“

Evie mávne rukou. „To byl jen Fantom.“

„Kdo?“ podiví se máma.

„Lucky Karras. Pamatuješ si Karrasovy? Mívali tu maličkou opravnu lodí ve vedlejším bloku. Koupili tu velkou loděnici naproti přes ulici. Jeho táta je lodní mechanik. Máma vede účetnictví.“

„*Tohle* byl syn Nicka a Kat Karrasových? Josiin Lucky?“

V hrudi se mi rozlije teplo. „Nebyl *můj*. Byli jsme jen kamarádi.“
Dobří kamarádi.

„Poznala jsi ho?“ zeptá se máma a nedá mi šanci odpovědět.
„Nemyslím, že by si tě pamatoval.“

„Ale jo,“ odpovím, pořád trochu omámeně.

„Doslova se tu utábořil a vyhlížel váš stěhovák,“ zamumlá Evie a za máminými zády se na mě významně usměje.

„Fakt by se hodilo varování předem,“ prohlásím s našpulenými rty.

„Když jsem ho viděla naposledy,“ přemítá máma, netečná k Evii-
ně poznámce, „byl to usmrkaný špunt s hlavou plnou černých
kudrn. Kdy se z něj stal tenhle temný a rozčarovaný Holden Caul-
field?“

Evie vyprskne smíchy. „Pár let potom, co jste odjely z města?
Říkám mu Fantom, protože je tu pořád a jen zadumaně sedí vzadu
a propadá chmurám.“

„Myslela jsem, že se Karrasovi přestěhovali.“ Pořád nevycházím
z ohromení.

„Vždyť jo,“ odpoví Evie. „Jak jsem řekla, jsou teď naproti přes
ulici.“

Takhle jsem to nemyslela. Žila jsem v domnění, že se odstěho-
vali z města – že jsou pryč. Neměla jsem ponětí, že tu pořád bydlí.
Když jsme posledních pár let občas přijely na víkend, ani jednou
jsem ho nezahlédla ani o Karrasových neslyšela.

„Stal se obětí toho požáru, než jsme odjely,“ vzpomene si máma.
„V tom domě u jezera.“

„Ty jizvy...“ zamumlám. Naposledy jsem ho viděla asi týden po
té nešťastné události. Byl celý zafačovaný a čekal na zprávy o ope-
raci. Vzpomínám na ty ustarané výrazy jeho rodičů, a jak si šeptali
s doktory, když jsem za ním chodila každý odpoledne během ná-
vštěvních hodin do nemocnice, ale říkali, že bude v pořádku.

A pak jsme odjely v takovém spěchu, že jsem se nestihla ani
rozloučit.

„Podstoupil hodně transplantací kůže,“ vysvětlí Evie. „Ne-
vím... myslím, že ho to změnilo, protože potom se tak nějak stáhl
do sebe. Od té doby je často v průšvihů, ale...“

„Počkej. Jaké průšvihy myslíš?“ přeruší ji máma.

„Sem tam něco. Vždyť znáš Beauty,“ pokrčí Evie rameny. „Těžko říct, co jsou drby a co pravda.“

„Tohle město tě sežere zaživa, tak nebo tak,“ konstatuje máma. „Doufám, že ty své trable netaháš sem do obchodu.“

„Neboj,“ ujistí ji Evie. „Jen si tu čte a trucuje.“

Zírá skrz výlohu a sleduju Luckyho, jak nasedá na starou červenou motorku, zaparkovanou naproti přes ulici před budovou s vývěsním štítem NICKOVA LODĚNICE. OPRAVY A ÚDRŽBA. Za oknem kanceláře se na sluníčku vyhřívá černá kočka, stejná jako na jeho ruce.

Jak to může být ten stejný kluk, kterého jsem znávala? Nemožný.

Zatímco si zapíná svoji šťastnou helmu, máma si odkašle a upoutá moji pozornost.

„Ne. Ani na to nemysli,“ varuje mě.

„Ježíši, jenom se dívám z okna.“ Nepotí se mi krk? Babi Diedre by měla investovat do nějaký moderní klimatizace. V tom starým přečpaným obchodě je pěkně dusno.

„Kletba Saint-Martinových je tu silnější,“ trvá máma na svém. „Jen se podívej na naše místní skóre. Můj dědeček si v hotelu na druhým konci města vydržoval tři milenky. Táta opustil mámu kvůli obchodu v Kalifornii. Franny... no,“ otočí se k Evie, „vždyť víš, co se stalo tvý vlastní matce.“

„Mami,“ zarazím ji ostře. Uf. Pokud jste ještě neviděli slona v porcelánu, jen se koukněte na mámu.

„To je v pohodě,“ řekne Evie.

Vážně? Eviin táta loni zemřel na infarkt. Strávil pár dní v nemocnici, ale nezvládl to. Pohřeb byl hrozný; vlastně to bylo naposledy, kdy jsme krátce navštívily město. Evie se s tím nějak vyrovnala, ale teta se nervově zhroutila a nikdy se přes jeho smrt doopravdy nedostala – a máma si myslí, že právě proto ji babička přemluvila, aby pronajala svůj dům a odjela s ní do Nepálu. Evie nezbylo než se s námi nastěhovat do bytu nad obchodem. Máma tvrdí, že babi

měla tetu vždycky radši. Mysleli byste, že dvě dospělé sestry s vlastníma dětma už budou mít tu malichernou dětskou žárlivost za sebou, ale zdá se, že z ní člověk nikdy nevyroste.

„Kromě toho,“ pokračuje trochu zahanbeně máma, „všichni v Beauty vědí, že mě kletba Saint-Martinů stihla taky. Snažila jsem se jí uniknout odjezdem z města a skončila jako šestatřicetiletá svobodná matka se sedmnáctiletou dcerou. Jen si představ, co s tebou to prokletí udělá přímo tady, Josie. Je to město zlomených srdcí.“

Než stačím něco namítnout, Evie zvedne brožovanou pirátskou romanci a zamává s ní. Na prstech jí o sebe zacinká pár tenkých stříbrných prstýnků. Čte výhradně historický romance. Hrabata a guvernanky. Princové a guvernanky. Guvernanky a guvernanky. Pokud to zahrnuje slatiny, vřesoviště a gotický hrad, tím líp. Nedávno se rozhodla vzdát opravdové lásky výměnou za viktoriánské milostné příběhy na papíře. „Žádný vztah, žádná lítost.“ Nebo tak to alespoň prohlašovala...

„Nejsem tu, abych navazovala jakýkoli vztahy,“ informuju je.

Nikdy jsem žádný neměla a ani nechtěla.

Upřímně, zrovna teď mi jde jen o to, dát si dohromady takový portfolio, aby si mě táta vzal příští rok po střední do Los Angeles jako asistentku, abych se od něj mohla učit fotit. Ale neříkám to nahlas. Je to moje tajemství. Protože jestli by mámě mohlo něco zlomit srdce, není to romance – je to pomýšlení, že bych ji opustila. Pro ni je to ta největší zrada.

Vím, že to ze mě dělá zrůdu. *Vím to.* Jenže jde o to, že i když jsem možná z téhle strany rodiny prokletá, je tu ještě druhá půlka rodinného koláče, kterou ani neznám. Prarodiče, který jsem nikdy neviděla. Tety. Strejdové. Bratřenci a sestřenice. Táta má dokonce i novou ženu, malířku. A jakmile mi bude osmnáct, máma už mi nemůže zakázat odjet za ním na návštěvu. Zatím jsem s ním mluvila jen tak obecně, ale myslím, že ho dokážu přesvědčit, aby mě vzal k sobě do ateliéru. A to by byl prostě sen – učit se fotografovat od opravdového mistra.

Učit se, jak být opravdovou dcerou v opravdové rodině.

Možná v takový, která komunikuje líp než ta naše.

To je můj únikový plán. Beauty je jen poslední zastávka na cestě a pak pojedou tak daleko na západ, jak to jen jde, a budu hledat pouta, co mají smysl. Lidi, kteří společně večerí a mluví o svých problémech. Lidi, co dělají normální rodinné věci – grilovačky na zahradě a výlety do zoo. Rodiče, co učí děti plavat a jezdit na kole. Přesně tohle chci.

A mám solidní tříkrokový plán, jak toho dosáhnout:

Zprvým: Dokázat tátovi, že mám motivaci a talent.

Zadruhým: Našetřit si dost peněz na cestu do LA.

Zatřetím: Odmaturovat, než se babi vrátí z Nepálu.

Ten poslední krok je... hodně tvrdý. Příští léto babiččin výlet do Nepálu skončí a v tu chvíli se Beauty změní z přestupní stanice v rodinnou válečnou zónu. A máma si to uvědomuje, čas nám tu ubíhá.

Beauty je jako tikající časovaná bomba. Jen si umetám cestu vpřed, než nevyhnutelně vybuchne.

„Nejsem tu, abych navazovala vztahy,“ zopakuju. Takže je mi fuk, do jaký krásy vyrostl. Lucky Karras si může chodit trucovat do obchodu někoho jiného. „Jen to chci přežít dost dlouho, abych dokončila střední v jednom kuse.“

Ale když si všimnu Eviina smutného a soucitného pohledu, jako by před sebou měla moji budoucnost i tříkrokový plán rozložený jako tarotové karty s černým osudem, začínám přemýšlet o tom, jestli se v tomhle městě léta vůbec dožiju.

BEAUTY HIGH, DO TOHO!: Tato plastová školní cedule čistě ve stylu osmdesátých let, vyvedená ve tvaru mořské vlny, zdobí přístupovou cestu ke státní střední škole. Budova, která byla naposledy renovovaná v roce 1985, stojí kus pod kopcem, na němž se nachází Golden Academy, hojně financovaná soukromá příprava škol z Ivy League. (*Soukromý archiv/Josephine Saint-Martinová*)

2

Červen

První dojmy můžou být klamný. Možná jsem v sobě neměla probouzet z návratu do Beauty tak velký nadšení, protože moje počáteční naděje po necelých čtyřech měsících vyprchala a teď už v podstatě funguju v úsporném režimu a modlím se, aby mi nedošly baterky.

Mezi třetí a čtvrtou vyučovací hodinou posledního dne tohoto školního roku sbírám veškerou zbývající energii a se sklopenou hlavou a svěšenými rameny mířím k další učebně. V uších mi duní hudba ze sluchátek, která blokuje halas z chodby – plechový rachot šatních skříněk a pořávání fotbalových frajírků, smích a bublající nadšení ze závěrečných večírků. Brekot nějakýho prváka v šatně. Doladřování letních plánů. Pokoutní prodej drog.

Držím se od lidí co nejdál. Někteří z nich mě jako malou znávali a někteří z nich jsou možná pořád v pohodě, ale automaticky jsem přepnula do módu přežití a nehodlám nic riskovat. Kdykoli se s mámou přestěhujeme na nový místo, obvykle se držím stranou a nenavazuju žádná přátelství. Lidi nejsou na jedno použití. Když

k někomu přilnete a pak ho musíte o pár měsíců později opustit, bolí to – což je něco, co máma, zdá se, vůbec nechápe.

Jenže na rozdíl od ostatních míst, kde jsme žily, studenti z Beauty mě odmítají nechat na pokoji. Rýpají do mě a sondují informace, jako bych byla nějaký čistokrevný pudl, který nevědomky zabloudil na jakousi výstavu Podvratáka roku. Už ode dne, kdy jsem se zapsala, čelím nekončícímu řetězci útočných otázek. *Vážně jste dva měsíce bydlely v levném motelu? Byly jste na potravinový podpoře? Je tvoje matka závislá na sexu? Tvůj otec se opravdu zná s princem Harrym? Vážně tvoje babička odjela do Nepálu žít se šerpy? Vstoupila do nějakého kultu?*

Kradmý pohledy a neustálý drby, kolující v textovkách celou školou... občas mi cesta z jedny hodiny na druhou připadá, jako bych kráčela válečnou zónou. Mohla bych šlápnout na minu a přijít o nohu – nebo zničehonic čekat nemanželský dítě, nikdy nevíte. Po každém zazvonění беру jak svůj život, tak svou chatrnou reputaci do svých rukou.

Všude jinde, kde jsme s mámou žily, nás nikdo neznal. Ale tady toho lidí vědí až moc. A jen tak pro zábavu vytahují intimní detaily z našeho života. Ne všechno, co se říká, je pravda, ale něco ano. A něco z toho bolí.

Začínám si myslet, že by nemuselo stát za to trpět ještě další rok, abych si našetřila na svůj únikový plán odjet za tátou do LA. Ale přinejmenším mám celé léto, abych si dobila baterky. Můžu utéct do knihkupectví a ke svému milovanému focení.

„Josephine?“

A možná mám ještě něco jiného – a tohle je ono, přímo tady.

Prosím, ať to vyjde.

Vytáhnu si z uší sluchátka a doběhnu k učebně publicistiky, kde na mě čeká pan Phillips, brýlatý učitel středního věku s lesklou pleší na temeni. Má na starosti ročenku a taky školní noviny. Ale mnohem důležitější je, že jeho manželka pracuje v regionálním časopise, který vychází tady v Beauty – *Pobřežní život*. Zamě-

řuje se na životní styl v Nové Anglii, cestování, jídlo... takové ty věci. A právě její práce mě zajímá nejvíc, protože kde je časopis, tam se fotí. A kde se fotí, tam jsou stáže.

Letní stáž v *Pobřežním životě* patří mezi ty hodně dobré.

„Slečno Saint-Martinová. Vidím, že jste úspěšně absolvovala třetí ročník.“ Pan Phillips si s úsměvem narovná kulatý brejle se zlatými obroučkami, který jsou celkem boží. Někde mezi Johnem Lennonem a Harry Potterem. „Máte na letošní léto nějaké plány?“

Já mám plány *vždycky*.

„Pracovat na částečný úvazek v Knižním koutku,“ odpovím a nemůžu se dočkat, co mi poví on.

„To zní skvěle. A co vaše fotografování? Vyfotíte nějaké další značky kolem Beauty do svého portfolia?“

„Nikdy se nepřestávám dívat po dobrých značkách a vývěskách. Lidstvo jejich prostřednictvím komunikuje a já jsem jen posel s fotoaparátem.“

„To se mi líbí,“ konstatuje.

To jen tak zlehka konverzuje, aby mě slušně odmítl, nebo mě chce ještě chvíli napínat, než mi sdělí tu dobrou zprávu? Nepoznám to a ještě víc mě to znervózňuje. Pan Phillips je milý a jeden z mála učitelů, kteří mi nevadí. Ale pravdou je, že potřebuju jeho pomoc, jestli se mám příští rok vůbec dostat do Los Angeles.

Můj táta je totiž slavný z nějakýho důvodu – je notoricky známo, že je na lidi pěkně tvrdý. Potřebuju mu dokázat, že ve mně něco je. Podívejte, já vím, že dokážu fotit. Většinu jsem se naučila sama – táta mi poskytl jen nějaký vodítko –, ale mám dobrý oko a během let už jsem udělala tisíce a tisíce fotek. Filmy si vyvolávám taky sama v temný komoře, pěkně postaru. Dokonce mám i otevřený účet na internetu – Photo Funder –, placenou online galerii, kde zveřejňuju exkluzivní fotky pro anonymní předplatitele. Obvykle vynesou tak sto dolarů za měsíc a jsem si celkem jistá, že většina mých sponzorů jsou mámini přátelé a babička. Což není dost, abych tátovi dokázala, že za něco stojím.

K tomu potřebuju něco víc. Jako mít v rukávu fotografickou stáž. Musím mu ukázat, že jsem dost talentovaná, aby si to mysleli i *jiní* lidé a vzali mě pod svá křídla. A *Pobřežní život* se na konci každého léta soustředí výhradně na zlatou mládež, aby jim pomohl se snímky pro Týden regaty. Bohatí lidé a večírky na lodích. Upřímně, zní to jako úplná noční můra – absolutní opak mých uměleckých zájmů. Ale v životopise by to nejspíš vypadalo fantasticky a fotit to má celkem známý módní fotograf. Někdo, koho táta respektuje.

„Padlo konečný slovo?“ vyhrknu se staženým hrdlem, protože už nejsem schopná vydržet další prázdný řeči.

Zaváhá. „Je mi líto, Josie.“

Žaludek se mi propadne až na zem.

A padá a padá...

„Nemá to nic společného s tebou předloženými fotografiemi,“ ujišťuje mě. „Moc se jim líbily. Ale stáž obvykle připadne někomu z univerzity a oni si jen myslí, že jsi ještě moc mladá.“

„Už je mi skoro osmnáct,“ namítnu. „Vědí, kdo je můj táta, ne?“ Nerada se oháním jeho jménem, ale tohle je stav nouze.

„Jistěže jméno vašeho otce neškodí. Ale...“

Ale.

„Tohle bych vám neměl říkat,“ ztlumil hlas. „Ale pokud chcete znát pravdu, chystali se ji dát vám. Jenže na schůzku vedení dorazil i velký šéf, který ten časopis vlastní. A pan Summers trvá na dodržování pravidel, víte, a vy nejste plnoletá.“

„Pan Summers?“

„Levi Summers. Velký šéf,“ vysvětlí.

Aha. Jasně. Summers. Jeho jméno je na každý budově ve městě. Potomek zakladatele našeho města. Pak mluvte o privilegiích. Neměla jsem ponětí, že ten časopis vlastní právě on. Začátečnická chyba.

Pan Phillips chlácholivě zvedne ruce. „A proto vyřadil vaši přihlášku, takže se obávám, že tohle léto stáž nedostanete. Je mi líto.“

Vyřadil. Prostě jen tak. *Puf!* Další věc, která šla v Beauty během posledních pár měsíců do háje.

Sotva už vnímám, že pan Phillips vykládá ještě něco o tom, že samotná stáž probíhá poslední čtyři dny v srpnu, než začne škola, a že ta práce je náročná a trvá od časného rána až do půlnoci, takže by s tím byly problémy kvůli věkovému omezením v zákoníku práce.

„Možná je to tak stejně lepší, protože byste zmeškala flotilu ke Dni vítězství.“

„Co?“

„Na konci Týdne regaty – velká večerní oslava Dne vítězství. Přece jste na ni chodila, když jste byla malá, ne?“

No jasně, že chodila. Rhode Island je jediný stát v USA, který ještě uznává konec druhé světové války jako zákonem stanovený svátek. V Beauty to znamená výstřední vlasteneckou flotilu. Do soumraku je každičká loď ověncená řetězci bílých světýlek a v přístavu se zapalují obrovský kovový koše se žhavým uhlím. Jako by si obyvatelé Beauty sedli a řekli si: *Jak bychom mohli překonat Den nezávislosti a vytrít těm pitomcům v Bostonu zrak tím, že jim na konci léta ukradneme všechny turisty?*

„Kdybyste pracovala, nemohla byste si užít flotilu,“ prohlásí pan Phillips smrtelně vážně, jako by se jednalo o můj jediný životní sen.

No prima. Mně jsou ve skutečnosti blikající jachty úplně fuk. Stáž mi měla pomoci dostat se do Los Angeles a teď mám pocit, jako by se moje loď potápěla v přístavu i s mými sny na palubě. Nemůžu mu vykládat o tikající časovaný bombě, kterou je babiččin návrat z Nepálu, ani o tom průšvih, který představuje její vztah s mámou, ale právě začalo léto a já nejsem odjezdu do LA o nic blíž, než jsem byla před pár měsíci.

Kolem nás po chodbě prochází parta kluků z maturitního ročníku, vyzáruje z nich arogance a jedovatý smích, a ačkoli se pokouším odvrátit hlavu, jejich vůdce mě zpozoruje – idiot z fotbalového mužstva, kterému všichni říkají Velkej Dave.

„Josie Saint-Martinová.“ Vychutnává si moje jméno a převaluje ho v puse. A to mě vůbec nezná, ani z dětství, ani teď. „Přijdeš večer na moji párty? Nechám tě, abys mi udělala fotky,“ pošle do vzduchu polibek. „Soukromý focení.“

Celá jeho banda se rozřehťá.

„Ani omylem,“ odseknu a doufám, že to zní drsněji, než jak se cítím.

„Dobře, pane Danversi. Pokračujte.“ Pan Phillips mávne rukou dál chodbou.

Vlečou se pryč a Velkej Dave přitom cvaká imaginárním foťákem, zatímco někteří z jeho kámošů předvádějí učitelé za zády dvojsmyslný gesta. Nesnáším je. Všechny. Nesnáším, jak pan Phillips mlčky omlouvá jejich nechutný chování. Vždyť to znáte, kluci jsou prostě kluci. Nesnáším, že nemá ani ponětí, že musím tyhle kecy trpět každý den každého měsíce, když učitelé zrovna nedávají pozor. A nesnáším mít celou dobu vztek.

Ale nejvíc ze všeho mi vadí, že jakmile Velkej Dave a jeho banda dutohlavců zmizí z dohledu, všimnu si na druhém konci chodby štíhlý postavy v černý kožený bundě, jak právě zavírá svoji šatní skříňku.

Lucky Karras.

Narážím na něj, kamkoli se hnu. V knihkupectví. Na chodníku před výlohou, kde parkuje svoji starou červenou motorku. V okně kanceláře v loděnici přes ulici, jak hledí jejich černou kočku. Ve frontě nedalekého pekařství. A tady ve škole.

Nikdy jsme spolu nemluvili. Ne pořádně. Nikdy neřekl: *No, tak co je novýho?* Nebo: *Jak se ti celou dobu vedlo?* Nic takovýho. Nebereme na vědomí, že jsme kdysi bývali nejlepší kamarádi a trávil jsem spolu každý odpoledne po škole. Že jsem každou neděli večerěla u nich doma. Že jsme se tajně scházeli v opuštěný cedrový loděnici na konci pobřežní cesty – *tajný heslo* „*Sejdeme se u Severní hvězdy*“ –, poslouchali muziku a trapně si hráli na hrdiny ze světa Harryho Pottera u hloupoučkých dračáků.

Ne. Jen je prostě... kolem. Jako právě teď. Přes chodbu na mě zírají jeho tmavý oči.

Zaslechl Velkýho Davea? Lucky je pokaždý svědkem mých školních ponížení a já se nedokážu rozhodnout, jestli mám vztek, nebo jsem vděčná, že se nikdy nepokusil zasáhnout. S jistotou vím jediný: že už mě unavuje na něj pořád myslet. Unavuje mě přemýšlet, proč se mnou nechce mluvit. A unavuje mě to jeho neodbytný zírání.

Jsem *tak* ráda, že už mám třeták za sebou.

Když naposledy zazvoní, všichni se vyhrnou ze sto let starý cihlový budovy jako mravenci z mraveniště. Schlíple se plazím pět bloků zpátky do naší čtvrti a snažím se nenechat si odmítnutím zničit náladu. Koneckonců přežila jsem už horší bouře. Jen potřebuju změnit úhel pohledu. Promluvit si s někým jiným. Ukázat svoji práci tomu pravému člověku, který bude ochotný jít za mě do boje a postavit se Levimu Summersovi a jeho pitomým věkovým omezením. Však já na něco přijdu.

Vytrvalá a vychytralá intrikánka. To jsem přesně já.

U našeho knihkupectví projdu pod Slanou Sally a skrz prosklený dveře zahlídnu mámu, jak mluví se zákazníkem. Obejdu to dozadu a vypočoduju po vratkém schodišti, věčně pokrytým racím trusem. Přesně tam se nachází babiččin byt, ve kterém jsem bydlela jako malá. Vstupní dveře mají starodávný zámek a v bytě je nainstalovaný nový bezpečnostní systém, takže musím vytukat kód. Pak za sebou kopnutím zavřu.

Přední část bytu v podstatě tvoří velký obývací s krbem a maličkým kuchyňským koutem. Je zařízený směsíci babiččina rodinného nábytku – novoanglický starožitnosti, sešlapaný koberec na parketový podlaze a sbírka mořských panen – a těch pár věcí, který s sebou stěhujeme ze státu do státu. Lampa z padesátých let s pin-up modelkou, co ze záhadných důvodů vypadá jako moje máma, kterou jsem objevila v jednom vetešnictví. Moje zarámované fotky z měst, kde jsme posledních pár let žily. Pan Oškivka, což je deka,

kterou máma uháčkovala v jednom ze svých rukodělných záchvatů. Ať se vrtne kamkoli, tyhle věci jedou s námi. Tyhle věci dávají najevo, že jsme doma.

Teda alespoň *by měly*. Právě teď prohrávají bitvu s babiččiným vybavením a mně to neustále připomíná, že žijeme u někoho jiného a ve vypůjčeném čase.

Projdu úzkou chodbou kolem Eviiny ložnice – s podivnými a strašidelnými vycpaninami, věšáky s přešitým retro oblečením a hromadou ohmataných brožovaných historických románů – a zmizím ve svém pokoji, který obsahuje o sto procent míň vycpaných kříženců mezi kobrou a veverkou.

Ve skutečnosti by moje stará dětská ložnice mohla sloužit jako hotelový pokoj, protože v ní je sotva něco víc než oblečení a fotografická výbava. Mám jedinou knihovnu, nacpanou v podstatě jen příručkami o focení, včetně obří a drahé knihy s tátovými uměleckými snímky, a všemi mými starožitnými foťáky. Nejstarší je Brownie No. 2 z roku 1924 (nefunguje), nejzváčnější je Rolleiflex Automat z roku 1951 (ten jo) a samozřejmě je tu i můj Nikon F3, který používám nejvíc. Digitální fotky mám uložené na internetu jako všichni ostatní a většina filmů, který vyvolávám, je schovaná v krabicích v rohu místnosti. Stěnu nad postelí lemují fotky, který jsem se rozhodla vystavit. Mám je zavěšený na vlasci a připnutý dřevěnými kolíčky. Dokážu je sundat a zabalit za míň než minutu. Stopla jsem si to.

Všechny pokoje v bytě jsou mrňavý, ale ten můj má arkýřový okno, z něhož je přes sedlový střechy a věžičky výhled na městský park. Odkopnu boty a zamířím k malý vestavěný lavici vystlaný polštářky, na níž jsem v posledních měsících strávila pěkných pár dní čtením a sledováním racků.

A taky možná sebelítostí.

Dneska tu hodlám celou noc trucovat, ale o hodinu později se objeví Evie s úplně jinými plány. Vytáhne mě do obýváku, abych si snědla zbytek studených čínských nudlí. Máma je dole v knihkupectví ponořená do nějakýho účetnickýho bince.

Evie zavře oči a dotkne se ukazováčkem spánku. „Madam Evie Veliká právě přijímá poselství ze záhrobí. Duchové mi ukazují... počkat. Vidím tebe i mě na První noci.“

„To je nějaká biblická verze konce světa?“

„To je místní tradice. Každý se musí zúčastnit oslavy První noci – začátku léta. Škola skončila, studenti se vrátili z kolejí a turistická sezona je na spadnutí.“

„A to je omluva, aby se všichni utrhli z řetězu a řádili jako šílení?“

„Přesně tak,“ přisvědčí.

Po měsících, kdy mě Evie musela sledovat, jak se pokouším přetrpět školní klepy, a kdy nechápala depresi kvůli odmítnutý stáži v časopise, si myslí, že oslava První noci – ta jediná správná párty – mi pomůže vylepšit společenský postavení, který ve skutečnosti neexistuje. Jenže já jsem to tak chtěla! Evie má za to, že kdybych se snažila s lidmi spřátelit, nedrbali by tak moc.

Chápu to, ale chystám se odjet do Los Angeles a fakt se mi nechce vysvětlovat, proč nezůstanu v Beauty dost dlouho, abych si udělala přátele. Sice Evie miluju, ale stejně jako ostatní by mi řekla, že jsem moc mladá a strašně bych tím ublížila mámě. Nechápe, jaké to je, žít s Winonou Saint-Martinovou. Vidí jenom zábavnou Winonu. Nebo oddanou a chytrou Winonu, která odhodlaně vede knihkupectví a *právě v tuhle chvíli* se usilovně snaží nezaplétat se s bezejmennými chlápky v barech po celém městě.

Evie nezná nikdy nepřítomnou Winonu.

Nebo moji nejoblíbenější – Winonu „o tomhle přece nemluvíme“ .

„Podívej, sestřenko, mám pozvánku na skvělou párty. Nepořádá to nikdo z Beauty High. Půjdeme spolu. Poznáš novou krev a já možná taky. Věř mi nebo ne, všichni tu nejsou tak hrozní.“

Evie se právě rozešla po krátký známosti s nějakým klukem z Harvardu jménem Adrian, který ji teď zpovzdálí pronásleduje a chová se jako totální kretén. Moc o tom nemluví, ale vypadá to, že jí to začíná lézt na nervy.